

عنوان مقاله:

استفاده از سیستم اطلاعات جغرافیایی و مدل درختی فازی برای مکانیابی بهینه فضای سبز شهر هفشجان

محل انتشار:

فصلنامه کاربرد سیستم اطلاعات جغرافیایی و سنجش از دور در برنامه ریزی، دوره 9، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

علی اکبر جمالی - دانشیار گروه GIS و آبخیزداری، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی

راضیه هداوند - گروه سنجش از دور و سیستم اطلاعات جغرافیایی، واحد یزد، دانشگاه آزاد اسلامی

خلاصه مقاله:

تعیین سرانه فضای سبز تا حد زیادی بستگی به خصوصیات بیوکلیماتیک منطقه و شهر دارد. براساس مطالعات و بررسیهای وزارت مسکن و شهرسازی، سرانه فضاهای سبز شهری در شهرهای ایران بین 7 تا 12 مترمربع برای هر نفر برای گذران اوقات فراغت، بازی و تفریح است. امروزه معمولاً تعادلی از نظر سطح فضای سبز و مناطق باز موجود بین شبکه های شهری و الگوهای طبیعی سرزمین کمتر مشاهده می شود. این امر ممکن است باعث مشکلات زیست محیطی جهانی خاصی مانند شکل گیری جزایر گرمایی شهری شود. در این میان فضای سبز نقش تعیین کننده ای دارد. شهر هفشجان از جمله شهرهایی است که از توزیع مناسب فضای سبز برخوردار نیست و برخی از محلات آن فاقد فضای سبز است. به منظور تعیین مکان بهینه برای ایجاد فضای سبز باید از اصولی چون مرکزیت، سلسله مراتب و دسترسی تبعیت کند. بعد از گردآوری داده های مکانی و نقشه های موجود و تشکیل پایگاه اطلاعاتی در محیط جی آی اس توابع فازی لارج و اسمال و توابع بولین هر یک از معیارها استانداردسازی شد. با وزن دهی مناسب و با روی هم گذاری این لایه های فازی شده، تلفیق فازی، انجام شد و مکان های مناسب مشخص شد. در نهایت زمین هایی که درجه ی تناسب آنها مناسب تر بوده اند برای ایجاد فضای سبز انتخاب شده اند. این مکان ها نزدیک به مراکز مسکونی، آموزشی، شبکه ی ارتباطی، هستند و از پارامترهای دیگر مانند فضای سبز موجود، فاصله ی زیادی دارند.

کلمات کلیدی:

مدل سازی درختی فازی، پارک، سیستم اطلاعات جغرافیایی، مکان گزینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/863892>

